

Decemberavond

Vorig jaar liep ik op een avond aan het einde van december door de straten van Leuven. Ik was net naar de kerstmarkt geweest. Die ik gewoonlijk twee keer bezoek.

Cadeau

De eerste keer ging ik voor de heerlijke ovenkoek en de gepofte kastanjes. Deze keer, mijn tweede bezoek dus, was ik er heengegaan om een cadeautje voor mijn ouders te kopen. Eén van de kraampjes verkocht kleine huisjes. Niet van die kitscherige, fel blinkende of neonlicht schijnende. Nee, de mooie. Ze waren handgemaakt en zeer gedetailleerd. Ik kocht een huisje dat gebaseerd is op een bestaand huis van op de Grote markt in Leuven. Leuven is de stad waar ik geboren ben en waar we als gezin lang vertoefd hebben.

Nostalgisch

Met het huisje op zak, liep ik nog wat door de straten. Ik kwam daar wat bekenden tegen, waaronder mijn kapper, een paar collega's en een winkelluitbater. Ik ging ook een paar tweedehands-boekenwinkeltjes langs, een speelgoedwinkel en de vintage platenwinkel. Het was al vroeg donker, maar de combinatie van kerstverlichting in een donkere stad, de geuren

**Zoveel mooie
gedachten in ons
hoofd, zoveel
mooie mensen op
straat, sommigen
zingend,
dansend.
Veel van hen
zijn vrolijk en
goedgemutst.**

van allerlei zoete en hartige dingen door elkaar en hier en daar een straatmuzikant. Dit alles maakte me vrolijk en nostalgisch. Ik was eigenlijk gewoon blij met het leven.

Los daarvan had ik maagpijn, al een week of twee en dat ging maar niet over. Ik kreeg er medicijnen voor, maar die werkten maar traag. Het was vreemd dat ik me tegelijk zo goed en ook zo slecht kon voelen.

Kerstliederen

De blijdschap die we hebben, delen we graag: van "Vrolijk Kerstfeest" tot "Happy New Year", dat lukt nog wel. We blijven even hangen bij een kinderkoor dat kerstliedjes zingt

en knikken elkaar vrolijk toe terwijl we aanschuiven voor een ovenkoek of een Hasseltse koffie. Het lijkt wel of er op die momenten vriendschappen ontstaan. En we gaan allemaal blij en nostalgisch naar huis, soms zelfs met een druppeltje te veel op. De dag erna denken we echter al niet meer aan die mevrouw met de blauwe muts. Die liet haar ovenkoek vallen en kreeg zomaar een nieuwe, 'omdat het Kerstmis is'. We denken niet meer aan de oude man met zijn draaiorgel, of ja, misschien nog één keer als we 's morgens vroeg nog snel een 'story' op Instagram zetten over gisteravond.

Zoveel mooie gedachten in ons hoofd, zoveel mooie mensen op straat, sommigen zingend, sommigen dansend.

Uiterlijk

Over het algemeen gaat het best goed met me. Ik ga er van uit dat je me niet kent. Dus geef ik je enkele kenmerken: lang, grote baard, donker haar, overgewicht, single, muzikaal, boekenfan, geheelonthouder, jeugdwerker. Voilà, nu kan je me je misschien een beetje voorstellen. Zo lopend door de straten van Leuven, met maagpijn, maar toch met een glimlach op mijn gezicht.

Ik draag een bontgekleurde sjaal die een vriendin voor me breide. Een sjaal die zich soms verwart met de haren van mijn baard. Dat geeft me een fijn gevoel.

Veel van hen zijn vrolijk en goedgemutst. Herken je de geur van spekfakkels op de barbecue? Van Glühwein en chocolademelk? De klanken van "Stille nacht" vanuit een tuba en een viool? De combinaties zijn overweldigend, maar op zo'n avond onwaarschijnlijk mooi.

Maagpijn

Ik hoop dat het me gelukt is om je gedachten in een sfeer van

rust te brengen.

Ondertussen heb ik echter nog steeds erge maagpijn. Zou ik er iemand over vertellen? Mijn kapper zou luisteren, mijn collega's ook. En zelfs de man van de platenwinkel heeft altijd wel tijd voor een babbel. Maar de anderen? De man die tuba speelt bijvoorbeeld. Zou hij even blij zijn met de mededeling dat ik maagpijn heb als met een stuk van 2 euro in zijn koffer? Of de kastanjeverkoper, zou hij de tijd nemen om naar me te luisteren en me te troosten? Ik betwijfel het.

Dit is wat ik altijd zo vervelend vind: zoveel mensen gaan op zo'n kerstmarktavond hartelijk met elkaar om. Maar het blijkt uiteindelijk heel kortstondig en oppervlakkig.

Waar kan ik terecht met mijn pijn en verdriet? Met mijn maagpijn kan ik naar de dokter en die heeft intussen een betere oplossing kunnen bieden. Maar waar kan ik heen als ik verdrietig ben? Waar kan ik terecht als ik met mijn gedachten, mijn leven in de knoop zit?

Samen-zijn

Ik geloof dat wij als mensen niet gemaakt zijn om alleen door het leven te gaan. Ik geloof ook dat er een plan is voor ons leven. Ik geloof in God. ? In de Bijbel kan je op verschillende plaatsen lezen dat God de mensen leert om samen te leven. Een gezin of een familie is een mooi beeld van hoe God het leven ziet.

**Wij mensen
hebben elkaar.
We kunnen voor
elkaar zorgen
en door elkaar
verzorgd worden.
Zo bedoelde
God het.**

Twee mensen die van elkaar houden en samen kinderen opvoeden. Met grootouders, neven, nichten, ooms en tantes erbij heb je al snel een heel netwerk van mensen die elkaar graag zien en die voor elkaar kunnen zorgen. Dit klinkt misschien idealer dan vaak het geval is, maar het is een goed model. Mensen als ik, die single zijn, hebben vaak geen kinderen om van te houden. Maar soms wel nog ouders en andere familie. Maar zelfs als je helemaal alleen bent, is er eigenlijk niets dat je tegenhoudt om 'familie' te zijn met anderen. Wij mensen hebben elkaar. We kunnen voor elkaar zorgen en door elkaar verzorgd worden. Zo bedoelde God het toen Hij ons maakte en hier op onze aarde neerzette. Samen.

Jezus

In een wereld waar niet iedereen luistert naar God is het vaak moeilijk om nog vreugde te hebben in het leven. Je richt je meer op de spreekwoordelijke levensmaagpijn dan op het zorgen voor elkaar. Ik ontdekte een aantal jaar geleden wat het betekent om geliefd te zijn en om verzorgd te worden. Niet door een partner, maar door Jezus Zelf, en de mensen die Hij om me heen plaatste. Wie weet schrijf ik volgende keer wel hoe dat precies is gegaan. Maar voor nu zal ik het houden bij: zorg voor elkaar en vraag eens aan Jezus hoe dat bij jou precies kan werken.

Johan Menheere